

Kůň pro rytíře

Ve chvíli, kdy podzim barvil listí , král Michael svolal budoucí rytíře. Král pěstuje nad jezerem nebeská jablka aby se mohli objevit havraní koně , kteří toto ovoce milují. Už déle než sto let se žádnému rytíři nepodařilo havraního koně získat. Naposledy měl tohoto vzácného oře rytíř Jaromír. Jezdíval na něm dlouho a dosáhl slavných vítězství nad zlými silami. Jednou byl však těžce raněn. Kůň ho donesl domů a pak, jak je to u havraních koní zvykem, beze stopy zmizel. Mladí rytíři dostali možnost, aby ulovili, zkrotili nebo ochočili jednoho z havraních koní, kteří se sem každoročně touhle dobou vrací. Potřebovali jen nejsladší jablko , nejměkčí pokrývku a nejurozenější původ. To byla jediná rada krále . Mladí páni rytíři obklíčili louku a celou dobu čekali marně. Koně se neobjevili. Byl mezi nimi i Jaroslav. Jaroslav však urozený není, ale s koňmi se zná od malička a dovede vycítit jejich nálady a potřeby. Byl zvědavý, jak havraní koně vypadají a jak se chovají.

Druhý den se všichni dočkali. Jako by je přinesl nečekaný záblesk . Stádo oběhlo louku a zastavilo se pod jabloněmi . Někteří se pustili do spadaného ovoce, jiní se natahovali po větvích, kde nebeská jablka dozrávala. Vtom vyskočil z úkrytu princ Pavel . Na hlavy koní začal házet smyčky lasa a koně strhnul na zem „Nedělejte to! Ublížíte jim,“ vyskočil Jaroslav a mával nesouhlasně rukama . Byl však daleko a dva z koní už leželi na zemi. Princ Pavel bral připravené pokrývky , házel je na koně a podával jablka , která měl v košíku . Podával ovoce koni a nenápadně přibližoval ruku s uzdou. Kůň odfrkl a najednou tu nebyl. Prázdná smyčka lasa i pokrývka padly k zemi. Hned po něm zmizel další kůň a další až na jednoho. Ležel omráčeně na zemi. Princ Rostislav k němu přiběhl a přehodil přes něj pokrývku. Sklonil se, aby oří připevnil ohlávku . Princ Pavel ho však prudce odstrčil a ohlávku odhodil do trávy . „Viděl jsi je?“ zakřičel. Princ Rostislav žmolal v dlani jablko. Možná by si ode mě to jablko vzal, kdyby je princ Pavel tím svým nájezdem nevyplašil.

„Škoda že jsem to neviděl,“ usmál Jaroslav. „A co kdybychom sem zítra šli spolu?“ navrhl Rostislav, „Dneska už se asi neobjeví.“ „Když mi ráno pomůžeš ve stáji proč ne,“ přikývl Jaroslav. Než došli domů společnými silami schroustali jablko , které princ Rostislavovi zbylo v ruce.